

MEDITATIE

De noodzaak van het gebed

“Dat men altijd bidden moet, en niet vertragen..”

Lukas 18 : 1.

Hier is sprake van een voortdurende plicht, of voorrecht, of beide : “...dat men altijd moet bidden...”. Ten eerste betekent dit natuurlijk dat men gewoon-tegetrouw moet bidden. De gewoonte om te bidden behoort aanwezig te zijn, en waar Gods genade aanwezig is, zal die gewoonte er ook zijn. Daar zal op gezette tijden gebeden worden. In uw tuin moeten de zaadbedden duidelijk aangegeven worden, gescheiden van de paden, zodat opgroeiende plantjes bij alle ijver niet worden vertrapt. Wij hebben gezette tijden nodig, plaatsen van afzondering, momenten bestemd voor gebed. Hiervan zullen we regelmatig gebruik moeten maken. Dit geldt allereerst voor onze persoonlijke gebeden; wat een schade voor onze ziel wanneer deze worden verwaarloosd. Maar het geldt eveneens voor onze gezinsgebeden. Ik ben ervan overtuigd dat een christelijk gezin ernstig wordt bedreigd als het niet regelmatig in gebed samenkomt. Maar ook het gebed in Gods huis, te midden van de broederen, dient niet vergeten te worden. We hebben de gebedssamenkomst lief; we geven gevolg aan het apostolisch bevel : “En laat ons onze onderlinge bijeenkomsten niet nalaten, gelijk sommigen de gewoonte hebben”. All deze dingen moet u gedaan hebben, maar toch is er een gebedsgewoonte die hoger is dan dit

alles. De Joden baden drie keer per dag. Er zijn heilige mannen geweest die minstens zeven keer per dag baden. Maar ik geloof dat de man die dicht bij God leeft niet kan zeggen hoe veel keer per dag hij bidt. Of hij nu drie of zeven speciale gebedstijden heeft, zijn hart zal zeventig maal zeven maal per dag met God over alle dingen spreken. Ik denk dat het een goede zaak is om te bidden *voor* alles wat we doen, om te bidden *tijdens* alles wat we doen en om te bidden *na* alles wat we doen.

“Zout, zonder voorschrift” zegt het Oude Testament. Zo moet het zijn met het gebed – gebed, zonder voorschrift. Je kunt het nooit overdrijven. Het is mogelijk dat die zaken die het minste gebed schijnen te vergen juist het meeste gebed nodig hebben. “Men moet altijd bidden.” U hoeft uw zaken er niet voor te onderbreken om te bidden, of de huishoudelijke arbeid of openbare dienstverlening ervoor aan de kant te zetten. Het moet allemaal gebeuren. We kunnen dat allemaal doen en toch bidden; zo moet een christen altijd bidden.

Toch denk ik dat deze tekst ons niet zozeer de continuïteit van het gebed dan wel de volharding in het gebed wil leren. Ik bedoel dit : het gaat niet zozeer om het “altijd bidden”, maar om het aanhouden in het gebed voor datgene wat u verlangt. U moet blijven bidden. Laat mij

het eens proberen uit te leggen. "Men moet altijd bidden", dat wil zeggen, bidden onder alle omstandigheden. Welke moeite of welk probleem het ook betreft, bidt ervoor. Gaat he om een zaak van huishoudelijke aard? Bidt ervoor. Betreft het een zakelijk probleem? Bidt ervoor. Licht de kwestie op kerkelijk terrein? Bidt ervoor. Graag geef ik hier een persoonlijk getuigenis. Ik denk dat ik meer lasten heb moeten dragen, en nog steeds draag, dan wie ook. Zware lasten, niet van mijzelf, maar voor anderen en tot Gods eer; datgene wat mij dagelijks drukt – de zorg voor deze grote gemeente, maar ook voor zoveel andere gemeenten. En ik ben er achter gekomen dat dit het verstandigste is bij welke last dan ook:

Breng het "In 't gebed tot onze Heere"

Ik heb lasten gekend die mij zo zwaar drukten dat ik erdoor van mijn stuk werd gebracht. Ik heb er over nagedacht wat ik kon, en gedaan wat ik kon doen, maar het probleem bleef. Tenslotte heb

Laten we in deze herfsttijd vol oorlogsdreigingen onze hoop vestigen op onze God Die de Almachtige is. Wat er ook gebeurt, niets en niemand kan Gods plannen verijdelen. "Hij doet naar Zijn wil met het heil des hemels en de inwoners der aarde," Daniël 4 : 35. Geen macht in het heelal kan Gods wil belemmeren. De Heere geve dat die troost ons in deze donkere tijden mag bemoedigen. Als we zo de (vervolg-)artikelen in dit nummer mogen lezen zal het ons sterken in de verwachting van de toekomst van het Koninkrijk der hemelen. Allen Gods nabijheid toegewenst!

*H.I. Ambacht
ds. J.P. Boiten*

ik het letterlijk in de kast gezet, en ik heb tegen de Heere gezegd : "Ik raak het nooit meer aan, ik geef het helemaal in Uw handen, Meester."

Ik geloof dat het in het algemeen het beste is geweest om het volledig in Zijn handen te geven.

Soms, wanneer al het andere al is gedaan, blijft het gebed over als enige remedie.

Of het nu gaat over wereldlijke of godsdienstige zaken, en in welke hoedanigheid problemen ook op ons afkomen, laat het onder ons christenen voor eens en altijd duidelijk zijndat men altijd moet bidden. Dat betekent dat wij in alles moeten bidden. Dat is de remedie die alle ziekten geneest. Dat is het zwaard dat de Gordiaanse knoop zal doorhakken wanneer we hem niet meer kunnen losmaken. Dat is de sleutel die past op ieder slot van de gevangenis van onze zorgen. Wanneer we slechts weten hoe we de sleutel van het gebed dienen te hanteren, zullen we vrij komen.

Misschien wil een broeder onenigheid veroorzaken; zal ik er heen gaan en op de uitdaging in gaan? Nee, ik zal met de Heere spreken over hem. Hij zal beter met hem weten te handelen dan ik. O, maar die man verkondigt pure ketterijen! Zal ik met hem gaan strijden?

Nou ja, ik zal hem bestrijden wanneer ik daartoe gebracht wordt, maar eerst zal ik de Heere ervan vertellen. De Heere kan hem veel beter terecht wijzen dan ik. "Recht door zee is de beste weg." In plaats van naar de dienstknecht toe te gaan om bij hem in het gevele te komen, moeten we rechtstreeks naar de Meester gaan. Ga altijd regelrecht naar het hoofdkwartier. "Men moet altijd bidden." Leerden we die les maar eens goed!

C.H. Spurgeon, uit : Het gebed.

Licht in de duisternis (2)

"Maar bij alle kinderen van Israël was het licht in hun woningen".

Exodus 10 vers 23b

"Een huis in het licht".

Na het eerste (Het wonder van dat licht) gaat het nu over 2. Het geheim van dat licht en 3. De glans van dat licht.

Israël was niet de bron van dat licht. Israël was niet beter. En wij zijn dat ook niet. Wij willen altijd zelf de eer hebben van dat het bij ons goed gaat. Wij schrijven het licht aan onze trouw en bedachtzaamheid toe. Wij doen net alsof het licht een deugd van ons is. Maar zo trouw zijn wij niet.

Zo meteen is Israël vrij. Maar bij de eerste tegenslagen wil het helemaal niet naar het beloofde land meer, maar het wil naar Egypte terug. Wij willen ook altijd weer naar Egypte terug. Van de zonde waren wij slaven. Want de zonde kleedt ons uit. Helemaal plukt de zonde ons kaal. Maar wij willen er altijd weer naar terug.

Nee, God kon het niet om Israël doen. Het licht voor ze maken en ze verlossen. Hij zou weinig plezier aan Zijn volk beleven. Hij wist dat al van tevoren. God kon het alleen doen om het verbond dat Hij met Zijn volk had gesloten en om wat Hij Abraham, Zijn vriend, had beloofd.

Weet u waarom er licht in de huizen van Israël was? Om Jezus was dat. Hij ging daarvoor de duisternis in. In de handen van de mensen werd Hij overgeleverd. Helemaal alleen kwam Hij te staan. In Gethsemané kon Jezus nog bidden. Daar was nog een luisterend oor. Maar op Golgotha is het compleet donker voor Hem geworden.

Overgeleverd zonder grens is Hij dan. God hield zich voor Jezus als doof. Waarom deed God dat? Opdat ons het

licht van het leven weer zou worden gegund. Maar Hij bleef bidden. Biddende woorden zijn Zijn aangrijpende klacht. "Mijn God". In de macht van de duisternis is Hij terecht gekomen. De hemel is voor Hem van koper. Maar Hij blijft roepen. "Mijn God". Dat is Jezus' grootste lijden. Maar Jezus bleef staan en geloven. En dat geloof komt ons ten goede als wij met al ons donker tot God roepen. Dat is van het licht van ons huis het geheim.

Jezus deed geen zonde. Maar Hij had wel zonde. Want de zonde zelf is Hij geworden. God heeft Hem tot zonde gemaakt.

Heeft Hij ook de zonden gedragen van u en van mij? Gelukkig als dat zo is. En als het niet zo is, breng ze dan alsnog bij Hem. Zolang wij dat niet doen is het in ons hart donker. Even donker als het op de scheppingsmorgen was, is het in ons zondarenhart. Maar God spreekt: "Er zij licht!"

Sinds het begin is God Schepper. Dat is Hij nu nog. Hij maakt in ons donker het licht. En Hij doet dat zo wijs. Hij geeft niet teveel licht aan ons. Anders zouden wij worden verblind.

Maar Hij geeft ons ook niet te weinig licht. Anders zouden wij in dit leven verdwalen. "Leidt, vriend'lijk Licht, mij als een trouwe wacht, leidt Gij mij voort".

De zonde maakt de dingen donker. Omdat onze zonde slachtoffers maakt. Je bent er niet, terwijl er wel op je wordt gerekend.

Maar de Heere Jezus vergeeft ons al onze zonden en zo wordt het weer licht.

3. Het derde is: De glans van dat licht. Egypte zat in een angstige duisternis. Waarschijnlijk was dat niet de duisternis van een zonsverduistering, maar de duisternis van een drie dagen durende stofstorm. Een sterke storm voerde gloeiend woestijnzand met zich waar die diepe duisternis door is ontstaan. Een plaatselijke wind was dat. Deze wind ging langs Gosen af waar Israël gewoond heeft. De plagen van Egypte kunnen voor een groot deel worden verklaard als spelen van de natuur. De openbaring van God is niet iets bewijsbaars als de oplossing van een wiskundesom. Dat was toen zo en dat is nu nog zo. God is in zijn tekenen werkelijk aanwezig; maar Hij is zo aanwezig, dat je Hem niet aanraken kunt. "Een ieder blijven Gods woorden vreemd, behalve wie ze van God zelf verneemt". Het geloof is niet standaard, maar het is wat God aan ons geeft.

In ons leven is het dikwijls donker. Dat zeggen we niet, maar dat is wel zo. Als de nacht van onze levens zo donker is en wij denken: "Nooit zal ik meer het levenslicht zien", wrijf dan de tranen uit uw ogen en vertel het God eens. Dan zegt Hij tegen u en mij: "Stel u gerust: Ik ben het Licht der wereld!"

De glans van dat licht. Wij bedoelen daarmee niet zoiets als: "Zie mij eens een licht zijn!" Maar de glans van dat licht is dat God glans geeft aan ons leven.

In Gods licht te leven, dat is niet iets dat er dik bovenop ligt. Maar door alles ligt het heen. Je ziet het even goed aan de kleine als aan de grote dingen. Petrus schrijft: "Tot Zijn eigendom heeft God u gemaakt, opdat u de deugden zou verkondigen van Hem die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht (1 Petr. 2:9)". Is dat zo met ons? Als we eerlijk zijn zeggen we: "Het houdt er maar zo'n beetje om met me. Ik durf niet te leven als een hei-

den, maar het zit er vlak tegenaan. Ik doe overal aan mee. En ik kom overal. Het is lang niet altijd zichtbaar dat het licht over mij opgegaan is". Maar dan mogen wij hiermee worden vertroost, dat het in ons ook niet zit, maar dat het in Christus zit en dat wij het in Hem ook mogen hebben. Het eigenlijke van het licht komen we op het spoor als we Jezus horen zeggen: "Ik ben het licht des levens; wie Mij volgt zal niet in de duisternis wandelen". "Wandelen" is een vrolijk woord. Net als het woord "licht". Je rent niet en je slentert niet, maar je wandelt en je geniet van wat er om je heen is. En de Heere Jezus is het Licht der wereld. Door Hem is het dat wij niet verdwalen. En Hij wijst ons niet alleen maar de Weg en het Licht is Hij zelf. Maar er is veel duisternis in de wereld en in je je eigen leven Ook als je gelooft. De duisternis is de duisternis van ons bloed en van onze geest en ons donkere hart. Maar God is de Schepper al vanaf het begin. Zou Hij niet in staat zijn om Zijn nieuwe, lichte wereld aan te doen breken voor ons?

En dan leer jezelf en je kinderen dat het leven niet om jou draait, maar om Christus. Dat is het licht van je leven als de Heere Jezus groot gemaakt wordt. En dan is ons huis een huis waar Hij de ereplaats heeft. En dan spreken we op een natuurlijke manier over de geestelijke dingen (niet opgeschroefd, maar eenvoudig); en wij spreken op een geestelijke manier over de natuurlijke dingen. In de meest gewone dingen zit meestal ons geloof. Wees niet dom of blind. Maar wees wel vergevensgezind. De mensen deugen niet, maar heb ze om Christus' wil lief. En wees op de kerk aan; net zoals je op je vrienden of je familie aan bent. Want de kerk is de bruid.

Als je zo leeft, leef je in het licht met blijdschap. Maar een stem zegt: "Is dat wel zo? Komt het allemaal wel goed als

wij God vrezen?" Inderdaad lijkt dat soms heel anders te zijn. Wij zijn niet zo trouw. En als wij het wel zijn, lijkt het alsof God het niet ziet. Maar Hij ziet het toch wel. Want Hij heeft ons overgenomen met alle gebreken, ook met alle verborgen gebreken, er bij. "Ik ben uw leven!"; toen wij werden gedoopt heeft Hij dat al gezegd. Het leven is niet een groot feest. Maar wij gaan naar het feest. Het feest van Christus die met ons aanzit aan de bruiloftsmaaltijd. Dat is ons licht. Nu al.

Het is dus ook een licht in de verte. Wij trekken naar het land waar niets ons bedreigt en waar er geen schaduw of duister bestaat. Het land van het licht en het land van de vrede. In het laatste boek van de Bijbel komt het Woord weer terug bij waar het begon. Daar schrijft Johannes: "Daar zal geen nacht meer zijn, want God zelf zal hen verlichten (Openb. 22:5).

*Langerak
ds. J.A.H. Jongkind.*

Met vreugde ouder worden (2)

'Uw vreugde tegemoet'

In mijn boekenkast staan enkele titels die verband houden met ons onderwerp. Zo schreef jaren geleden – 1982 – Ton Valkenburg: 'Oud worden, een gave en een opgave'. De ondertitel luidt: 'Over crisissituaties bij het ouder worden'. De schrijver geeft ruim aandacht aan lichamelijke en geestelijke achteruitgang. Hij brengt het verzorgingshuis en het verpleeghuis ter sprake, schrijft over eenzaamheid en depressies, zelfs over zelfdoding, euthanasie, verhogering, of ... U begrijpt wel: zijn insteek is weliswaar realistisch, maar niet erg optimistisch. Je wordt er niet direct vrolijk van. Behalve op dit boekje viel mijn oog op nog een ander geschrift; een uitgave in de serie 'Cahiers Ouderdom en Levensloop', geschreven door een viertal auteurs. Het opschrift van die brochure raakt veel meer de insteek van deze artikelenreeks. 'Zin in ouder worden.' En toen moest ik ineens denken aan het ooit zo bekende dagboek van ds. Jac. van Dijk 'Uw vreugde tegemoet'. Dat is dan weliswaar niet specifiek bedoeld voor ouderen, maar de titel spreekt aan, omdat er een geweldig

perspectief in doorklinkt. Je ziet de mens op reis. Op doorreis. De pelgrim. 'Uw stok en Uw staf ...' (Ps. 23) en tijdens de reis 'rusten in uw schaduw'.

Er zijn er mensen die de reis door het leven zonder noemenswaardige problemen maken en voltooien. Maar er zijn ook anderen, mensen die gedeukt, gebutst, gewond zijn geraakt door wat ze mee hebben gemaakt onderweg. Je wordt stil van het verdriet dat je soms hoort. Je kunt nog meer verdrietig worden als je merkt dat het levensleed een mens bitter en hard heeft gemaakt, boos. Anderen zijn vol veerkracht. Dat heeft te maken met karakter, de wijze waarop je in het leven staat, met de hoeveelheid energie en hoe je in je vel zit. Er zijn stokoude mensen die levenskrachtig, vrolijk, positief zijn, en toch ... ze missen iets. Ze leven zonder God. Wat is het daarentegen heerlijk om zieke en zwakke ouderen te ontmoeten, bij te staan, de helpende hand te bieden, en ondertussen hun levensverhalen te

horen die gloeien van de kracht en geloofsblijdschap. Er liggen misschien zware kruisen in hun leven, maar ze hebben een vreugde die niet van deze wereld is. Zij staan er duidelijk niet alleen voor. Zij drinken uit de Levensbron.

Eenzaamheid

Wat de vreugde van het ouder worden tempert, is het spook van de eenzaamheid. Het kan het verlangen naar het Vaderhuis sterken, maar niet altijd. Die eenzaamheid is een verhaal apart. Heel veel ouderen zijn eenzaam. Dat heeft te maken met het wegvallen van sociale verbanden. Van gemeenschappen die verkruimelden. Maar dat niet alleen. Klagende, jammerende, mokkende, boze mensen stoten anderen bij zich vandaan; ze veroorzaken of versterken hun eigen eenzaamheid. Soms is er ook heel veel gebeurd in hun leven. Ze hebben diepe teleurstellingen moeten incasseren., hadden een moeilijke jeugd, zijn misbruikt, beschadigd en hebben traumatische ervaringen opgelopen. Soms was hun huwelijk een pijnbank. Er is veel dat hen bitter stemt. Vaak zijn er ook nog teleurstellingen over kerk, kerkmensen, dominees en over God. Soms zijn ze herkauwers geworden. Ze blijven dat moeilijke verleden herkauwen, op gevaar af dat het negatieve steeds verder wordt uitvergroot. Ook het wegvallen van een partner, verlies van gezondheid, van bewegingsmogelijkheden, een noodzakelijke verhuizing naar een verpleeghuis, het zijn gebeurtenissen die heel diep inslaan. 'Was ik er ook maar niet meer. Nam God mij ook maar weg', snikte een weduwe.

Het is belangrijk ons in hun situatie je te verplaatsen. Dat is best moeilijk als je zelf nog niet zo veel levensleed hebt moeten incasseren. Maar hoe zou ik reageren als er misschien in korte tijd

zoveel ingrijpende veranderingen in mijn leven plaatsvinden?

Met vreugde ouder worden: 'gave en opgave'

Het is de titel van een boekje van Ton Valkenburg: 'Gave en opgave'. Beide zijn waar. Iedere dag die wij krijgen is een geschenk van God. Maar niet iedere dag bezien wij zo. Het is een geschenk van de Heere je kinderen te mogen grootbrengen, ze te zien trouwen, grootouder te worden, soms zelfs overgrootouder.

Maar er zijn ook zorgen, omtrent kinderen, kleinkinderen. Zorgen over een dementerende partner.

Oud mogen worden is een gave, maar ouderen hebben ook een opgave. Een taak. Ouderen staan in de Bijbel in hoog aanzien. Ze worden ten voorbeeld gesteld aan jongeren. Ze worden niet weggezet als mensen die hun houdbaarheidsdatum bereikt, zo niet reeds overschreden hebben. Ouderen behoren weliswaar tot een vorige generatie, maar niet minder bij de huidige. Dat zij niet meer met alles meedoen en het nodige aan zich laten voorbijgaan, kan een blijk van wijsheid zijn. Je hebt tijdens je lange leven al zoveel zien langskomen dat een eendagsvlieg bleek te zijn. En wat keert na verloop van tijd niet in gewijzigde vorm terug? Niets nieuws onder de zon, wist de wijs geworden Prediker (1:9). Het getuigt van wijsheid als we kunnen selecteren tussen wat er wel en wat er niet toe doet. Je loopt niet meer achter elke mode aan. Je gaat meer bezonnen te werk. Zo kunnen ouderen een positieve invloed hebben op jongeren, doordat ze de dingen in ruimer perspectief zien, weten te relativeren en kunnen doorvragen. Ze zijn in staat nuances aan te brengen als het er al te zwart-wit aan toe gaat.

Geweldig, ouderen die én volop in deze tijd staan, én in het Woord van God zijn

verankerd. Die Christus in het hart en oog hebben.

Ouder worden met vreugde. Welke kant kijk je op? Omhoog?! Terugkijken kan trouwens ook wel eens nuttig zijn. Die goede oude tijd was niet altijd zo goed. Daar moeten ouderen ook eerlijk in zijn.

Vroeger was er veel armoede. Pas in de zestigerjaren wordt het allemaal wat beter. Daarna neemt het welvaartsniveau snel toe. We krijgen het royaler, zelfs weelderig en luxueus. In minder dan een eeuw tijd verdubbelt de gemiddelde leeftijd. De zuigelingensterfte neemt in rap tempo af, ongeneeslijke ziekten worden steeds beter behandelbaar. Maar velen vergeten God.

Met vreugde ouder worden. En als de gebreken komen ...? En die komen! Prediker schetst in hoofdstuk 12 van zijn boekje een realistisch beeld. Laten we dan dankbaar zijn voor de hulpmiddelen als je ze nodig hebt. Hoorapparaten, rollators, kunstgebitten, enz. Waarom die schaamte om een stok of rollator te gebruiken? Is dat geen hoogmoed? Maar dat kunstgebit, dat hoorapparaat, die rimpels en die grijze haren, herinneren me er ook iedere dag weer aan ik hier geen blijvende stad heb. Ze zijn een 'een zwakke aankondiging van de dood.'
En daarom: 'Gedenk aan uw Schepper, voordat de kwade dagen komen ...'
(Pred. 12:1)

Prediker schildert die dagen op beeldende wijze. Maar hij eindigt niet uitzichtloos! Zijn slotwoord is: 'Vrees God en houd Zijn geboden.' In die volgorde! Anders krijgen we een verkrampt wetenschappelijk leven. 'Vrees God.' Dat is uitzicht en toekomst.

*Harskamp
ds. J. Belder*

OUDER WORDEN

Ik denk terug aan de voorbije jaren:
mijn haren werden grijs, mijn kracht nam af;
maar zoveel warmte heb ik kunnen sparen
omdat de Heer' mij zoveel vreugde gaf.

Er is nog zoveel, dat ik door kan geven;
zoveel aan hoop, aan liefde, aan gebed,
zoveel dat 't leven waard maakt om te leven;
door God wordt niemand aan de kant gezet.

En nu de herfst van het leven is gekomen
–de lente en de zomer zijn voorbij –
Voel ik mij in Gods hoede opgenomen:
Ook in de winter is Hij mij nabij.

Voor Hem is ieders leven zó van waarde
dat Hij het redden wil, zelfs uit de dood.
Ook in de strengste winter draagt de aarde
een nieuwe groene lente in haar schoot.

Uit : "Reik me je hand" van Nel Benschop

De Brief aan de Kolossenzen

(5)

Apostel in de boeien

Aan het eind van de brief vraagt de apostel zijn lezers eraan te denken dat hij op het moment dat hij de brief schrijft gevangen zit. 'Denk aan de boeien die ik draag.'

Eerder in de brief had hij al over zijn 'lijden' gesproken. Het

was duidelijk dat het daarbij niet om ziekte ging of om andere dingen die een mens in zijn lijden kunnen overkomen, maar om een bijzonder lijden dat hem als apostel was opgelegd. Het was een lijden voor de gemeente, 'voor u', zegt hij tegen zijn lezers. Hij 'vervult', zo zegt hij, in zijn 'vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, dat is de gemeente'. Natuurlijk bedoelt Paulus niet dat er aan het offer van Christus nog iets ontbrak. Daar is hij ook in deze brief duidelijk genoeg over (1: 20). Het offer is gebracht, maar met de verdrukkingen is het nog niet afgelopen. Daarvan heeft Hij nog een portie voor zijn gemeente overgelaten. Bij het geloof hoort enige verdrukking. Dat is nu eenmaal het lot van degene die anders dan de anderen leeft. Paulus krijgt van deze verdrukking een bijzonder deel. Dat hoort bij zijn bijzondere taak als apostel. Het werk dat het voor Christus en Zijn gemeente doet roept verzet op, en argwaan bij de overheden. Wie is die man die zoveel onrust teweegbrengt met zijn prediking? En geloven in een Koning Die boven alle andere staat, is dat niet gezagsondemij-nend? Als Paulus deze brief schrijft zit hij weer eens in de gevangenis. Hij beschouwt dat als iets wat hoort bij zijn

werk als apostel. Zijn lezers moeten er ook niet al te verdrietig om zijn. Hij is juist blij dat het dit lijden voor hen mag ondergaan. 'Ik verblijd mij in mijn lijden voor u,' schrijft hij (1:24). God Die hem tot zijn taak geroepen heeft, sterkt hem ook in het lijden dat deze taak met zich brengt (29).

Dat klinkt allemaal heel moedig, boven-menselijk zou je bijna denken. Daarom is zo treffend dat Paulus aan het einde van de brief nog eens aandacht vraagt voor zijn situatie. Het woord 'boeien' maakt die situatie meteen concreet. Hij voelt het in zijn vlees en wil dat men het in Kolosse met hem meevoelt. Paulus mag dan apostel zijn, hij is ook een mens die er behoefte aan heeft dat er mensen aan hem denken. We weten dat Paulus eronder leed als mensen hem alleen lieten in zijn gevangenschap (2 Tim. 1:15; 4:10-11). Liefde is niet alleen opdracht (3:14), maar ook de behoefte van ieder mens. De apostel schroomt niet aan die behoefte uiting te geven.

Lezen : Kolossenzen 4 : 18; 1 : 24-29.

*Lexmon
d, dr. J. van Eck*

Het oefenen van tucht in Gods huisgezin (3)

5. Vandaar dat er voor een ziel die beseft hoe volslagen hulpeloos en vermoeid hij is van de inwendige strijd tussen geest en vlees, een "sterke vertroosting" is wanneer hij zich de kracht herinnert van Hem Wiens hand hem aan alle zijden zo stevig vastgrijpt. Zijn geest die zo door elkaar geslingerd is, vind rust wanneer hem de jaren van de rechterhand van de Allerhoogste – al de "werken des Heeren en Zijn wonderen vanouds" te binnen schieten. De "kracht Israëls" is de naam waarin hij zich verblijdt als de naam van de Kastijder. En daarom denkt hij bij zichzelf : "De God die de hemelen gemaakt heeft en ze uitbreidt in hun onmetelijkheid en majesteit, Die de sterren hun loop geeft en ze met één woord tot stilstand brengt, is de God Die mij kastijdt. Hij Die de geweldige baren en de veelheid van haar golven verheft en stilt, de God van de storm en aardbeving, Die licht en donker gemaakt heeft, Die de bliksem uitlaat en de eeuwigdurende bergen gemaakt heeft, is de God Die Zijn roede nu zo zwaar op mij legt. Zo wordt elk nieuw teken of aspect van de kracht van Jehova een nieuwe bron van troost in dagen van kastijding en verdriet.

Dat is dus in wezen het oefenen van tucht in het gezin vanuit God bezien. Liefde, wijsheid, trouw en kracht verenigen zich om de tucht te bedenken en te beoefenen. Men kan dan ook geen tucht bedenken of wensen die beter is en meer resultaten afwerpt. We doen er goed aan wanneer we dat in dit licht bezien, want zo kunnen we ons geheel en al verenigen met alles wat gebeurt

en gevoelen we dat "het goed is".

Maar laten we het ook nog van een andere kant bekijken. We hebben gezien wat het betekent wanneer ze van God komt. Laten we eens zien wat het oefenen ervan bij de mens uitwerkt.

Zoals we reeds gezien hebben beoogt God met de kastijding de opvoeding van Zijn kinderen, de toerusting van de heiligen. Hun onvolmaakte geestelijke toestand maakt dit hard nodig. We gaan nu verder onderzoeken hoe ze werkt en waarop ze zich bij de mens voornamelijk moet richten. Want hoewel ze ongetwijfeld de hele mens in alle delen en vermogens insluit, doen we er goed aan te zien

dat voornamelijk zijn geest, zijn wil, zijn hart en geweten gekastijd worden.

A. De oefening van de geest. Van nature zijn we erg hardleers en ook onwetend, we weten niet en willen niet weten. Het comfort van ween voorspoedige tijd verhoogt het kwaad. Ten slotte komt God tussenbeide en dwingt ons te leren.

"De roede en bestraffing geeft wijsheid" (Spreuken 29 : 15). Hij zendt beproevingen en dat maakt ons gewillig om te leren. Met onze hardleersheid is het nu gedaan. We gaan onze onwetendheid inzien, we zoeken onderwijs van Boven. God begint met Zijn onderwijs. Het licht stroomt aan alle kanten binnen. Het is verbazend hoe we in kennis toenemen. We leren nu de betekenis van woorden die we tot nu toe alleen als bekende klanken hebben gebruikt. de Schrift gaat in al haar glans en luister voor ons open; ze gaat plotseling voor ons oplichten; elke tekst schijnt een zonnestraal te bevatten; duistere plaatsen

worden helder licht; elke belofte springt er uit en er val een heerlijk licht op; moeilijk te begrijpen dingen worden in één moment duidelijk. Wat leren we op een verdrietige dag veel! Het is net alsof verdrukking onze vermogens tot leven bracht zodat we de dingen opnieuw en snel gingen begrijpen. We nemen in één enkele dag meer in kennis van de Schrift toe dan in alle jaren ervoor. We leren "psalmen in de nacht" terwijl zulke muziek vroeger onbekend was. Een diepere ervaring heeft ons de diepte van de Schrift doen verstaan en haar verborgen schatten getoond. Luther placht te zeggen : "Als ik niet had geweten wat verdrukking was, had ik de Schrift niet begrepen." En elke bedroefde heilige beaamt dit omdat hij de waarheid daarvan heeft verstaan en zich als David voelde toen hij zei : "Welgelukzalig is de man, dien Gij tuchtigt..en dien Gij leert uit Uw weg" Psalm 94 : 12.

"Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest, opdat ik Uw inzettingen leerde" Psalm 119 : 71. War wordt er niet op een ziekbed of wanneer verdriet ons terneerdrukt geleerd en hoe wordt de geest dan niet geoefend? En wat fluistert zelfs een kleine beproeving grote en heerlijke dingen in het oor van een ziel die "het van de Vader leert"!

In sommige gevallen beseffen we het nut niet, tenminste zolang de tucht duurt. We denken dat we niets leren. We worden door verdriet overstelpt. Het leed doet ons verstommen. We weten het niet meer, we worden nerveus, we ergeren ons en misschien worden we wel ongevoelig. Het schijnt ons geen nut te doen. Maar toch beginnen we weldra de gezegende vruchten op te merken. We gaan beter leren onderscheiden, we gaan met meer geduld luisteren naar de stem van God, we krijgen grotere lust in Zijn Woord, we gaan de betekenis ervan beter leren

verstaan. Weldra beseffen we dat dit een genadig gevolg is van de kastijding. De geest is grondig gedisciplineerd en heeft zich bovendien uitermate ontwikkeld in de kennis van de goddelijke waarheid door het onderwijs van de Heilige Geest.

Uit : Als Gods kinderen lijden"
Horatius Bonar

HERFST

De bloemen sterven in de tuinen
 Een trage, maar gestâge dood.
 De bomen dragen in hun kruinen
 Weer sluiers, bruin en geel en rood.

Er hangt een sfeer van stil berusten
 in wat nu haast te komen staat,
 alsof de zon de knoppen kuste;
 het gaat niet meer, je komt te laat.

De somberheid der grauwe luchten,
 de geur van nat en rottend mos,
 de laatste roos, de laatste vruchten,
 't maakt al een weemoed in ons los.

Zal dit de laatste winter wezen,
 waar al dit schoons in onder gaat?
 Hoe vaak een herfst nog Heer' na deze,
 die zoveel kleuren achter laat?

Er vaart een heimwee door de hagen,
 verwachting ritselt overal.
 Welk jaartal zal de herfstdag dragen
 waarop Uw lente volgen zal?

Uit : "Een lied in de morgen",
 van Enny IJskes-Kooger.

De herfst....

We denken al snel aan regen, aan de avonden die korter worden, het afscheid van de zomer.

En dat klopt helaas ook...

Maar graag wil ik u meenemen op een herfstwandeling. In gedachten knispen de bladeren onder onze voeten of door het draaien van de wielen van de rolstoel. De zonnestralen proberen door de wolken te dringen. Ze vallen als gouden strengen langs de takken die al kaler worden. Maar de mooie herfstkleuren zijn er nog. Goudbruin, oranje en soms zelfs bijna rood.

Bij het uitstappen uit de auto liepen we bijna letterlijk tegen een rood met witte stippen paddenstoel aan. Zomaar stond deze er, alleen. Maar zo mooi, zo helder en compleet.

Wat kunnen we genieten van zo'n dag, van zo'n uitstapje.

Misschien is het een idee dat u met uw kleinzoon, met de dochter van uw vriendin of met de zoon van de buurman een praatje maakt. Waarschijnlijk vindt diegene het echt geen opoffering om samen met u een middagje te gaan genieten van de natuur. Het is vaak een hele stap om dit te vragen, maar echt hoor - de ander zal hier niet van opkijken. En tegenwoordig is het toch zo: als men geen tijd heeft dan zegt men dit gewoon. Dus waarom zou u dan niet vragen?

Zeker als het zo'n mooie nazomerdag is of een stralende herfstdag.. Dan zal u zeker weer onder de indruk raken van Gods mooie schepping.

Want elk jaargetij heeft zijn bekoring! Verzin van te voren welke route u graag nog eens zou rijden, kijk eens op internet of op een landkaart. Zo heeft u van te voren ook al plezier.

En als u nog langer wil nagenieten van

dit seizoen. Neem dan wat mooie bladeren mee naar huis, wat eikeltjes, dennen-appels. Thuis, op een mooie schaal, staat dit prachtig op uw tafel.

Mocht dit allemaal niet meer lukken. Dan hoop ik dat u uit de wind en in de zon bij uw woning een plekje heeft. Want de winter duurt nog lang genoeg, laten we er van genieten als het kan.

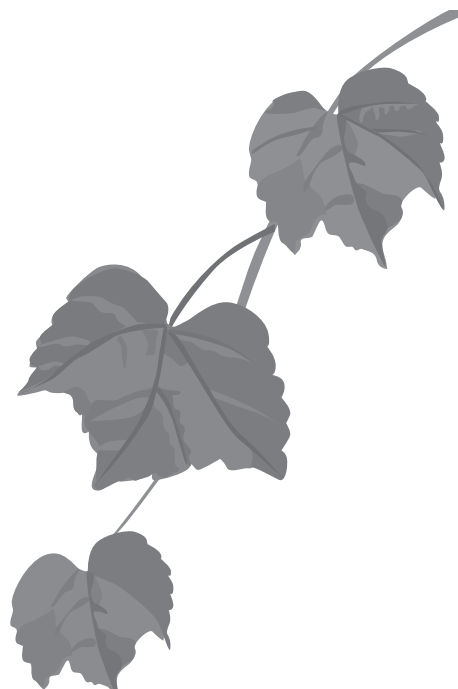
Sommigen van ons zullen zeker creatief zijn, anderen proberen er wat van te maken. Bij deze laatste categorie hoor ik. Maar het is allicht te proberen of we iets kunnen tekenen of schilderen. De herfstbladeren 'poseren' gemakkelijk voor ons. Een ander zal in woorden proberen te vatten wat hij of zij ervaart. De herfst heeft al veel dichters geïnspireerd. En wat denkt u van een mooie foto. Zeker als de zon al een beetje onder gaat kunnen de bladeren aan de bomen een nog mooiere tint krijgen.

En dan in alle rust ervan genieten. Stil zijn, de wind horen ruisen, dankbaar zijn voor deze mooie momenten in ons leven.

Beste lezer, ik hoop dat de herfst u dit zal geven. Probeer erop uit te gaan, al is het in uw eigen tuin of op uw terras. Met wat voer, wat brood kunnen we vogels lokken om naar u te komen. En als u dit blijft doen dan zullen ze ook zeker in de winter uw gasten zijn. De natuur is een gave van de Heere, we mogen er blij en dankbaar voor zijn.
Ik wens u een mooie herfst toe.

*Met een vriendelijke groet,
Marianne.*

Colofon

Dagelijks bestuur van de stichting:

Ds. C. Bos, voorzitter,
PKN (hervormd) Benschop
Ds. J.A.H. Jongkind, secretaris,
PKN (hervormd) Langerak
Dhr. M.C. Paul, penningmeester,
PKN (hervormd) Dirksland
Ds. A. Snoek,
PKN (hervormd), Kesteren
Ds. J.P. Boiten, eindredacteur,
Christ. Geref., H.I. Ambacht

Eindredacteur:

Ds. J.P. Boiten, Antoniuslaan 53,
3341 GA Hendrik Ido Ambacht,
Tel. 078 200 05 12
Tevens adres voor kopij.
E-mail : j.p.boiten@solconmail.nl

Medewerkers:

Ds. J. Belder,
PKN (hervormd) Harskamp
Mevrouw M.A. Tanis,
Christ. Geref., Goedereede

Ds. J. Willemsen,
PKN (hervormd) Dirksland

Abonnementen:

Dit blad verschijnt in de eerste week van elke maand (10 maanden van het jaar).

Alle chronisch zieken kunnen dit blad gratis ontvangen; de abonnementsprijs is € 10 per jaar; het banknummer is: NL40 INGB 0000 9389 39 ten name van Stichting Kracht naar Kruis te Den Haag; mailadres voor algemene berichten info@krachtnaarkruis.net;

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen aan: abonnee@krachtnaarkruis.net of ledenadministratie Kracht naar Kruis, Philipshoofjesweg 15, 3247 XR te Dirksland.

Alle informatie over KNK kunt u vinden in www.krachtnaarkruis.net